

Ben Bos: "...maar we hebben ook gelachen!" Uitgeverij Boekscout, Soest 2013.
ISBN: 9789402201963 Zie ook: www.boekscout.nl (Epilepsie/ Hoofdpijn/
Doorbloedingsstoornissen/ED/1)

Soort boek/ ziekte/stijl:

Egodocument van Ben Bos waarin hij zijn jeugd beschrijft, hoe hij deels opgroeide in een groot gezin in de Limburgse mijnstreek. Maar omdat bij hem epilepsie werd ontdekt, werd hij op elfjarige leeftijd vier maanden ter observatie opgenomen in een epilepsiecentrum. Daar is een PEG-onderzoek gedaan dat mislukte, en waarvan Ben levenslang de gevolgen ondervindt. Na deze periode verhuisde hij naar het jongenspaviljoen Zonnehoeke in Noord Holland. In het boek licht Ben Bos ook de jaren die volgden toe, zijn schoolopleiding, het leven in pleeggezinnen, terug in Limburg, zijn werkzame leven, huwelijksleven en de overschakeling naar werk als bouwkundige en andere banen. Na verloop van tijd speelden de pijnaanvallen weer op, raakt hij werkeloos, maar kan toch weer werken, als eigen baas en bouwkundig tekenaar.

Over de schrijver:

Ben Bos is getrouwd met Liesel met wie hij twee kinderen heeft, dochter Esther en zoon Björn. www.boekscout.nl : "Ik ben geboren als zoon van een groenteboer in de Limburgse mijnstreek. In mijn kindertijd volgden de gebeurtenissen elkaar in een rap tempo op. Na een verblijf in een epileptisch centrum en een pleeggezin, kwam ik op mijn zestiende weer naar Limburg terug. Een paar jaar na ons trouwen werd mijn gezondheidstoestand weer slechter. Er volgde een bewogen periode maar dat heeft niet kunnen verhinderen, dat ik op mijn vijftigste mijn eigen bedrijf ben gestart."

Korte beschrijving:

Ben Bos beschrijft na zijn jeugd jaren, de jaren, die hij doorbracht in Meer en Bos in Heemstede en hoe het vandaaruit was om terug thuis te komen: zijn ouders hadden een slecht huwelijk, en thuis zijn was niet alleen maar leuk. Hij volgde de LTS, kwam in een pleeggezin terecht en beschrijft zowel leuke belevenissen als effecten die een verkeerd uitgevoerd PEG- onderzoek op zijn leven had. Hij had vaak knallende hoofdpijn.

Nadat hij de LTS had afgerond kwam hij terug naar Limburg, waar hij aanvankelijk aan de LTS en daarna de MTS verder studeerde. Zijn moeder kreeg een zware hersenbloeding en veel huishoudelijk werk kwam op Ben's schouders neer. Hij haalde de MTS, ging werken in verschillende banen en kreeg een vriendin Liesel met wie hij zal trouwen. Maar eerst raakt hij zwaar overspannen en depressief van al het studeren en de zorgen thuis.

Ben Bos beschrijft daarna hoe zijn werkzame leven verliep, hoe hij trouwde met Liesel en een gezin stichtte, welke ongelukken hij kreeg, hoe hij met de toenemende pijnaanvallen omging en hoe dat hun leven heeft beïnvloed. Het leidde een aantal keer tot nieuwe opnamen, onderzoeken en gebruik van medicijnen. Ben belandde in de WAO, maar na verloop van tijd vond hij toch weer werk en kwam via chaufferen als zelfstandige toch weer aan de 'bouwtechnische' tekentafel terecht.

Wat viel op:

Hoeveel invloed de epilepsie, de hoofdpijn en de doorbloedingsproblemen op het leven van Ben Bos heeft gehad.

De manier waarop een second opinion werd geregeld (zie citaten).

Dat het hem toch gelukt is om een evenwicht te vinden,

Citaten:

Pag.45: ‘Dokter Berden had het vermoeden dat ik aan epilepsie leed, de kleine momenten, dat ik niet bij bewustzijn was, noemde hij absences. Dit vermoeden was goed verklaarbaar, daar mijn vader ook een ernstige vorm van epilepsie had en deze ziekte in bepaalde gevallen erfelijk is.’

Pag.77: ‘Mijn moeder zei dan ook: “Aan jou kunnen deze mensen niets overhouden.” Dat idee had ik ook al, het opvangen van pleegkinderen was voor hen een missie. Ik heb er een kleine twee jaar gewoond, dit waren de rustigste jaren uit mijn leven.’

Pag.142: ‘Ik deed mijn werk echt met het grootste plezier, maar de hoofdpijnaanvallen kwamen terug en heviger dan ooit. Dagen achtereen lag ik plat op bed met de gordijnen dicht.’

Pag.167: ‘In het Radboud aangekomen, meldden we ons aan de balie van de neurologie. Wat we op die balie zagen liggen, bezorgde ons een enorme schok. *Hier lag mijn volledig dossier, zo’n zeven centimeter dik!!!* Hozzo, onafhankelijk onderzoek?’